

arbejdelse, men at ministeren, der iøvrigt ikke mente, at der burde indtræde tilfælde af dobbeltforsørgelse, ikke havde ment det nødvendigt at give udtrykkelige regler herom i lovforslaget.

Rederens pligt efter sømandsloven til at yde underholdshjælp måtte anses for opfyldt, når der ydes dagpenge efter ulykkesforsikringsloven, idet udgifterne til disse dagpenge også afholdes af rederen. Pligten for rederen til at yde kur og pleje måtte derimod være uberørt af lovforslagets bestemmelser.

Med hensyn til bestemmelserne i de kollektive overenskomster mente ministeren ligeledes, at det måtte være hævet over enhver tvivl, at der ikke for de samme sygedage samtidig af tilskadekomne kan kræves dagpenge efter de kollektive overenskomster og efter ulykkesforsikringsloven.

Udvalget stillede forskellige spørgsmål til ministeren. Spørgsmålene og ministerens besvarelse heraf var optrykt som bilag til betænkningen. Det oplystes bl. a., at der i årene 1941—45 gennemsnitligt havde været 21,4 pct. af de anmeldte ulykkestilfælde, som havde medført dagpengeydelsen efter 13 ugers dagen.

Udvalget havde også drøftet spørgsmålet om eventuel forhøjelse af de indtægtsgrænser, hvorefter der i henhold til lovens § 75 ydes tilskud til betaling af præmie. Socialministeren havde lovet at tage dette spørgsmål op til nærmere undersøgelse og velvillig behandling.

Et *flertal* (S og RV) indstillede herefter lovforslaget til vedtagelse med et af socialministeren stillet, af hele udvalget tiltrådt ændringsforslag, gående ud på, at visse erhvervsdrivendes forsikring for egenperson ifølge ulykkesforsikringslovens § 58 skulle omfattes af hovedreglen om dagpenge fra den 7. dag. Forsikringer ifølge § 58 var i det oprindelige forslag omfattet af undtagelsesbestemmelsen i § 23, 2. pkt., om de frivillige forsikringer.

Et *mindretal* (V og KF) nærede store betænkkeligheder ved at gå med til en ændring i reglerne om de 13 uger under hensyn til de forøgede byrder, man derved lagde på erhvervslivet og dermed på produktionen, specielt under hensyn til den usikkerhed, der råder overfor den nærmeste fremtids konkurrenceforhold til udlandet. Da mindretallet på den anden side forstod ønsket om indenfor de 13 uger at skabe forøget tryghed for de forsikrede — og da mindretallet gerne ville stille sig imødekommende overfor dette ønske —, ville mindretallet trods de førnævnte betænkkeligheder gå med til en nedsættelse af de 13 uger. Mindretallet var imidlertid af den opfattelse, at en karenstid på 1 uge ville medføre et uforholdsmæssigt stort ad-